

[Hanne Reintoft.]

Jeg tror, det er helt andre og mere dybtliggende problemer, der skal løses, nemlig selve meningen med at være med i samfundsfællesskabet, er noget andet. Derfor må jeg også stille mig en smule skeptisk til de forsøg på at få de unge narkotikamisbrugere til at få øjnene op for et nyt liv, som dyrkes fra indenrigsministerens side. Der tales bl. a. om, at de unge skal have sans for naturværdierne. Jeg er da enig i, at alle behandlingsformer skal forsøges, navnlig da vi ikke overhovedet ved, hvad vi skal gribe eller gøre, det kan vi lige så godt indrømme. Men jeg må vende mig imod kyniske udtalelser, som vi har hørt enkelte ministre komme med, at man bare skal opgive narkomanerne og lade dem køre ned.

Disse „naturforsøg“ kan selvfølgelig måske have deres berettigelse, men det virker noget romantisk. Da man i forrige århundrede begyndte at bygge vore nuværende statshospitaler, byggede man f. eks. *St. Hans Hospital* i smukke omgivelser i et fromt håb om disse omgivers helbredende virkning. Det viste sig, som det vil vise sig i dag, at det er flintrende ligeegyldigt. Det, det drejer sig om, er samfundet, holdningen til samfundet, tilpasningen til samfundet, meningen med livet og hele samfundets mulighed for at tilfredsstille det enkelte menneskes behov for livsudfoldelse. Vi skulle jo nødig tilbage i det gamle dårekistesystem, fordi vi ikke ved, hvad vi skal stille op.

Vi er enige i, at vi ikke på nuværende tidspunkt sidder inde med oplysninger, der kan begrunde en frigivelse af hashen. Vi er også enige i, at frivillig behandling er det bedste. Men der kan dog være mennesker så syge, at vi ikke frivilligt kan lade dem bukke under, slet ikke når det drejer sig om ganske unge. Selvmordskandidater redder vi jo også, om end mod deres vilje; hele dette viljespørgsmål var vel nok noget, man kunne starte en lang principdebat om. Men i hvert tilfælde må samfundet fastholdes på sit ansvar over for de mindreårige, som man har budt så triste forhold i vort påståede velfærdssamfund, at de afviser hele den diskutabile herlighed og bedøver sig i stedet for. Altså størst mulig frihed, men under alle omstændigheder behandling og så megen forskning og så mange forsøg som mu-

ligt for at finde frem til den rigtige behandling.

Må jeg i den forbindelse komme med samme hjertesuk som sidst: vi har unge med andre vanskeligheder, med andre reaktionsmåder over for samfundet. De fortjener i lige så høj grad vores omsorg, og jeg kan stadig væk ikke lade være at føle en vis bitterhed over de knap så gode bevillinger, den knap så megen forskning, de færre normeringer og den knap så megen omsorg. Det at få hjælp af sit samfund skulle jo helst være en ret og ikke en modesag.

Vi er enige i, at der skal lægges vægt på døgncentre, på konsulenter, på rådgivning i så udstrakt grad som muligt, og jeg vil også gerne lægge vægt på, at dette må gives ved så veluddannet og kvalificeret personale som overhovedet tænkeligt. Jeg har direkte erfaring om og kendskab til, at man på nogle af disse narkocentre bruger personale — hvis man kan bruge udtrykket om de mennesker — der selv er i en sådan konflikt både med sig selv og med samfundet, at deres pædagogiske indsats må være af særdeles tvivlsom værdi, og jeg forstår ikke, at man lader noget sådant finde sted.

Jeg mener, at personalet i børne- og ungdomsværnene, på vores børne- og ungdomsinstitutioner og vore statshospitaler må udbygges ved ekstra normeringer, ekstra uddannelse, og jeg er meget tilfreds med den erkendelse, jeg kan se i ministerens fremsættelse af, at en del af klientelet hører til på statshospitalerne og ikke i børne- og ungdomsforsorgen, der hverken har normeringer eller bygninger eller uddannelse til det. Det har i årevis været et meget stort problem for dansk børne- og ungdomsforsorg, at man ikke har trukket rimelige skillelinjer mellem, hvad der var psykiatrisk behandling, og hvad der var pædagogisk reopdragelse.

Vi er også tilfreds med, at grænsepolitiet skal udbygges. Men når det er sagt, må jeg til gengæld sige, at vi er meget, meget betænkelige ved de tanker, man gør sig om politiets yderligere samarbejde med børne- og ungdomsværnene. Politiet skal holde orden og opklare kriminalitet — det sidste er det meget dårligt til, men det er en helt anden sag. Politiet skal ikke have sociale opgaver, og med de lykkelige undtagelser,